

Byly jsme tři. Tři kamarádky z jednoho domu na Nábřeží. Pavlínka Kottová, dcera rožnovského fotografa a Libuška Plecendová. Obě čekaly, až první den prázdnin přijedu do Rožnova a pak před námi ležely dva měsíce plné krásných zážitků. Pavlínka, vždy plná energie, uměla vymyslet hry, které by málokoho napadly. Libuška, ta se dokázala od každé hry odpoutat a běžet si zahrát na harmoniku. To jsem velice obdivovala -o prázdninách- a cvičit?

Často jsme chodily na výlety. Dnes mi připadá nepochopitelné, že rodiče dovolili třem malým holkám chodit na jahody na Bačův vrch, do Borčí na hříby, nebo jen tak na Černou Horu. Jednou se stalo, že nám při zpáteční cestě zastavil autobus mimo zastávku a dopravil nás až téměř domů. Náhodou ho řídil pan Plecenda, který pracoval jako řidič u Venclů. Byl to moc hodný člověk. Nevím, že by Cyrilka, jak mu všichni známí říkali, někdo neměl rád.

Jednou jsme se rozhodly, že půjdeme hledat na Hradisko poklad. Kottovi měli velkou zahradu a taky potřebné zahradnické nářadí. Pavla byla pověřena půjčit motyku. Už dřív jsme měly vyhlédnuté místo, o kterém jsme byly přesvědčené, že je to vstup do komnaty, kde jistě poklad najdeme. S motykou jsme se vydaly k hradu. Mise to byla tajná, obávaly jsme se posměchu v případě neúspěchu. Po několika kopnutích nastalo najednou veliké hemžení a bzukot a na nás se vrhaly stovky žlutých pruhovaných příšer. Nevím, jestli někdo z Hradiska prchal větší rychlostí, než tehdy my. Byly jsme přesvědčené, že ty bodavé potvory jsou strážci pokladu, který tam určitě je. Raději jsme svůj pokus víckrát neopakovaly.

Čas běžel, trochu jsme dospěly. Liba vystudovala konzervatoř a po několika životních peripetiích se provdala do Jugoslávie a učila tam hudbu. Naposled jsem ji viděla, když jsme se navždy loučili s Cyrilkem. I ona, pět let potom, nenávratně odešla.

A Pavlínka? Stále plná energie občas prosvíští Rožnovem, vyřídí, zařídí, zorganizuje co je potřeba a zase mizí kamsi do světa. Občas se potkáme a vzpomínáme. Už dávno jsme se shodly na tom, že největší poklad, který nám nikdo nemůže vzít, jsou naše vzpomínky na krásné dětství.

Doubravka Vejmelková